

Hồi 61

Trong Nhà Hầm Tôn Chủ Lâm Ngụy

ô tình phu nhân chăm chú nhìn Huỳnh Long Tử rồi đến Chấp Phát tiên tử, thốt nhiên bà chau mày hỏi :

- Hai người có mối quan hệ với nhau thế nào ?

Huỳnh Long Tử cùng Chấp phát tiên tử không hiểu tại sao Vô Tình phu nhân lại hỏi câu này, hai người chưa biết trả lời la sao thì phu nhân lại hỏi tiếp:

-Các người đã thành vợ chồng chưa ?

Huỳnh Long Tử cùng Chấp Phát tiên tử e lệ cúi đầu chẳng dám nói năng gì cả.

Vô Tình phu nhân tức giận nói :

-Trước kia ta chẳng đã tham dự lễ song hỉ của các người rồi là gì ? Chẳng lẽ các người không coi cuộc dự lễ của ta vào đâu ư ? Có lý nào thế được ?

Hai người run sợ không dám ngẩng đầu lên. Sau Huỳnh Long Tử lên tiếng đáp :

- Sư mẫu ! Chỉ vì đồ nhi còn muốn luyện thành tấm thân vàng sắt chém không vào.

- Hừ ! Trong thiên hạ làm gì có công phu kim cương bất hoại ? Các người đừng hão huyền nữa. Đàn ông bấm tính trời, đàn bà bấm tính đất. Trời đất có hòa hợp thì vạn vật mới hưng thịnh. Các người mỗi người giữ một lý mãi phỏng ích gì. Không trách chòm râu của người mỗi ngày một vàng mãi ra.

Phu nhân quay lại nhìn thấy Phan Tịnh, mắt bà sáng rực lên nói :

-Phan Tịnh ! Công lực của mi do đâu mà có ?

Phan Tịnh áp úng đáp :

- Đó là Vô Danh sư phụ đã truyền thụ lại cho.

- Hừ ! Vô Danh sư tôn là ai ?

-Tức là Vô Danh lão nhân ở Vô Danh Cảnh.

-Chà ! Lão quái vật đó ư? Năm trước ta chưa gặp hấn, không thì hấn cũng chết với ta rồi.

Phan Tịnh lẩm bẩm :

-Sư tổ mẫu nói nghe ghê quá !

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Vô Tình phu nhân đột nhiên giơ tay lên tát chàng hai cái "bốp bốp". Chàng kinh hãi loạng choạng lùi lại mấy bước. Phu nhân hỏi :

-Thằng lỏi con này giỏi thật, suýt nữa ta quên mất. Ta nghe Nô nhi nói thì mi đã có vợ rồi, sao lại còn nhận lời với Nô nhi ?

Phan Tịnh cười dở khóc dở ngậm câm như hến không dám trả lời.

Tĩnh Hoa công chúa thấy tình trạng Phan Tịnh như vậy, nàng hắng giọng một tiếng như khuyến khích chàng vậy.

Phan Tịnh tinh thần phấn chấn, đánh bạo đáp:

-Thưa sư tổ mẫu, đồ tôn thật không có lòng như vậy, chỉ vì tình thế bắt buộc mà thôi ! :

Vô tình phu nhân vung chưởng lên toan tát thì từ đằng xa có tiếng quát vọng lại :

-Dừng tay ! Ai muốn đánh gã thì hãy hỏi ta trước xem ta có bằng lòng không đã !

Tiếp theo là tiếng bước chân bình bịch đi tới.

Vô Tình phu nhân cũng to tiếng :

-Ta không cần nhìn mà chỉ nghe tiếng chân bình bịch đã biết là lão bất tử đến rồi. Ta thích đánh là đánh xem lão bất tử làm gì được ta ?

Bốp bốp ! Phan Tịnh lại bị hai cái tát nẩy lửa nữa. Phu nhân tát xong lại quát hỏi :

- Thằng lỏi con nói mau đi ! Mi đã có vợ sao còn lấy thêm Nô nhi ?

Một bóng đỏ lướt tới. Huỳnh Long Tử vội quì xuống hô :

-Ân sư !

Xích Lôi thần quân thò chân ra hất Huỳnh Long Tử đứng lên rồi lớn tiếng nói với Vô Tình phu nhân:

-Tôi nói để bà hay : chính con gái bảo bối của bà bắt buộc gã phải lấy Nô nhi mà gã còn chưa chịu dó!

-Thúi lắm ! Nô nhi của ta bản tính ôn hòa lại nhan sắc xinh đẹp, thiếu chi người cầu cạnh. Nhất định là gã dụ dỗ y.

Phan Tịnh xá dài nói :

- Sư tổ mẫu ! Lời sư tổ nói quả đúng sự thực. Khi đó đồ tôn đã trình nhạc mẫu là có vợ rồi nhưng người không tin.

-Không tin ư?

Vô Tình phu nhân lại đưa mắt nhìn Phan Tịnh, đột nhiên là mỉm cười nói :

-Ta cũng không tin.

Xích Lôi thần quân nhìn Phan Tịnh chăm chăm, bất giác lão nổi lên tràng cười ha hả.

Tĩnh Hoa công chúa đứng bên không hiểu vì sao thần quân lại cười rộ lên như thế.

Phan Tịnh ấp úng nói :

-Thưa sư tổ mẫu quả tình đồ tôn...

Chàng chưa dứt lời thì Chấp Phát tiên tử đã đến bên Tĩnh Hoa công chúa dặt tay nàng khẽ bảo:

- Uyển Vân ! Ta dẫn ngươi lại bái kiến sư tổ mẫu.

Rồi Tiên Tử đưa Tĩnh Hoa công chúa đến trước mặt Vô Tình phu nhân kính cẩn nói :

- Thưa sư bá ! Y là công chúa đương triều và là vợ nguyên phối của Phan Tịnh.

Tĩnh Hoa công chúa vội kính cẩn thi lễ nói :

- Uyển Vân xin bái kiến sư tổ mẫu.

Vô Tình phu nhân quay ra ngắm nghía Tĩnh Hoa công chúa một lúc rồi cười ha hả nói :

- Hay quá ! Quả nhiên y cũng chẳng kém gì Nô nhi.

Vô Tình phu nhân nói xong khẽ giơ tay lên vỗ vai công chúa.

Tĩnh Hoa công chúa thấy thế nên kinh hãi ngậm vận tâm pháp theo Bối Diệp chân kinh. Vô Tình phu nhân đã vỗ bàn tay xuống vai nàng. Nàng giật mình một cái. Vô Tình phu nhân đột nhiên rụt tay về la lên:

- Giỏi lắm ! Giỏi lắm ! Ngươi còn mạnh hơn Nô nhi nhiều.

Chấp Phát tiên tử vội nói :

- Sư bá ! Uyển Vân đã luyện được kỳ công trong Bối Diệp chân kinh.

-à ! Thảo nào !

Phu nhân quay lại hỏi Xích Lôi thần quân :

-Lão đến đây làm chi ?

Xích Lôi thần quân nhìn Vô Tình phu nhân một lúc rồi đáp :

- Tôi tưởng bà không muốn gặp tôi nữa, ngờ đâu nay lại gặp bà ở đây.

- Lão gặp ta làm chi ?

Vô tình phu nhân nói xong quay mình xăm xăm bước đi. Nhưng vừa đi được mấy bước bà quay lại dặn Huỳnh Long Tử cùng Chấp Phát tiên tử :

-Hai người đi thôi nhé. Ta cũng đi đây !

Phu nhân lại đảo mắt nhìn Phan Tịnh cùng Tĩnh Hoa công chúa một lần nữa rồi mới trở gót đi thẳng.

Xích Lôi thần quân hấp tấp đuổi theo. Hai người không nói gì, chỉ nhìn nhau một cái rồi phát áo đi nhanh như điện chớp.

Huỳnh Long Tử cùng Chấp Phát tiên tử lát sau cũng chạy theo.

Lúc này trên Tiếp Thiên Bình chỉ còn lại Phan Tịnh và Tĩnh Hoa công chúa.

Tĩnh Hoa công chúa từ từ bước lại bên pho tượng gỗ, nàng nói :

-Tịnh ca ca ! Ca ca phá hủy tượng gỗ đi !

Phan Tịnh nhìn quanh chẳng thấy tượng gỗ đâu. Tĩnh Hoa công chúa khẽ vung tay trái một cái. Đột nhiên bóng người thấp thoáng trong Tiếp Thiên Bình xuất hiện tám ả thiếu nữ cùng pho tượng gỗ thể thân cho chúa phái Cờ máu.

Phan Tịnh tiến lại gần lớn tiếng quát :

-Ta tha cho bọn người về bảo lại với chúa phái Cờ máu : Nếu mụ còn làm mưa làm gió, hành động tàn ác thì lần sau ta quyết không tha đâu !

Chàng nói xong vung tay lên đập vào pho tượng thánh mẫu đánh bình một tiếng Lôi hỏa cháy lên rần rần Chỉ trong khoảnh khắc pho tượng cháy thành đen.

Tám thiếu nữ lấy làm kinh hãi bỏ chạy xuống núi.

Tĩnh Hoa công chúa bây giờ mới hỏi Phan Tịnh:

-Ca ca dùng chưởng pháp gì mà đả thương được yêu phụ ? Công lực mụ xem ra còn có phần hơn cả Tịnh ca ca mà ?

Phan Tịnh đáp :

-Vân muội ! Đừng hỏi ta chuyện ấy vội. Thương thế Vân muội bây giờ ra sao ?

- Không hề chi, chỉ cần ngồi điều dưỡng một lúc là hết.

-Vậy thì hay lắm, chúng ta tìm đến chỗ yêu phụ ẩn thân phá hủy sào huyệt của mục. Trong khi đi đường ta sẽ nói cho Vân muội nghe ta dùng chưởng pháp gì đánh bại được mục.

Tĩnh Hoa công chúa gật đầu.

Hai người ở trên Tiếp Thiên Bình bước xuống nhắm về phía Hoàng Tuyên Cốc mà đi. Dọc đường Phan Tịnh kể sơ lược những cuộc gặp gỡ vừa qua cho công chúa nghe.

Tĩnh Hoa công chúa nghe xong đột nhiên nói :

-Tịnh ca ! Tiểu muội đã gặp người đó của Tịnh ca rồi.

- Ai vậy !

-Nô muội chứ ai ! Nàng quả là người tốt và đã nhận tiểu muội làm thư thư rồi.

Phan Tịnh cười nói :

-Ngọc Nô là một cô gái hiền đức. Lúc nào nàng cũng nghĩ đến người ta nhiều hơn bản thân mình. Ta hy vọng rằng Vân muội nên thương yêu nàng. Ta lại nghĩ rằng Vân muội cũng nên đến khe Lạc Hiền ngay, vì phái Thiên giáo mới sáng lập, đang lúc cần người cho thanh thế thêm mạnh mẽ.

Tĩnh Hoa công chúa ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi :

-Sao Tịnh ca lại nói thế ? Tịnh ca tưởng tiểu muội ăn thịt y ư ?

-Không phải thế ! Vân muội hiểu lầm ý ta rồi. Ta nói là Nô muội thường hy sinh mình để thành toàn cho người khác. Nếu Vân muội không thương yêu, hiểu nàng thì nàng sẽ tự ngược đãi bản thân mình, Vân muội thử nghĩ xem ta nói vậy có đúng không?

Tĩnh Hoa công chúa gật đầu nói :

-Đúng thì đúng rồi nhưng Tịnh ca coi Tiểu muội là hạng ác nghiệt lắm hay sao mà dạn dò kỹ thế ?

- Ta cũng không nghĩ Vân muội là người ác nghiệt mà chỉ hy vọng sau này chúng ta ở với nhau rất vui vẻ.

Hai người rảo bước đi một lúc thì đến cửa Hoàng Tuyên Cốc rồi cứ đi thẳng vào động. Trong động chẳng còn một ai, chúa phái Cờ máu đã dẫn bọn thuộc hạ đi nơi khác rồi.

Giữa động có đặt một tảng đá khắc hàng chữ:

"Tiểu tử ! Non xanh còn đó, chúng ta còn ngày tái ngộ."

Đây chắc là chúa phái Cờ máu trước khi rút lui đã biết rằng thế nào Phan Tịnh cũng vào đây nên để lại lời cảnh cáo.

Phan Tịnh mỉm cười nói :

-Vân muội ! Từ khi ta luyện được tuyệt kỹ trong cuốn âm thư thì bất luận là loại chưởng tà độc nào cũng không làm gì được ta nữa.

Tĩnh Hoa công chúa trầm mặc đáp :

-Tịnh ca có tính tự mãn như thế không hay đâu. Bây giờ chúng ta đi đâu ?

-Trước hết hãy đến gặp Thần nữ Tôn chủ Trần Thường Tú rồi sau đến khe Lạc Hiền bái kiến các vị sư thúc. Thời Cơ phái Thiên giáo phục hưng sắp đến nơi rồi.

-Được rồi tiểu muội đi với Tịnh ca.

Phan Tịnh nắm tay Tĩnh Hoa công chúa nói :

- Đồi ta phải lặn đạn bên ba hết chuyện này đến chuyện khác, chả được mấy lúc thân cận nhau.

Rồi chàng âu yếm kề mặt mình vào mặt nàng. Tĩnh Hoa công chúa đỏ mặt lên nói :

- Đêm hôm đó Tịnh ca bỏ tiểu muội đi rồi. Tiểu muội thực tình không muốn gặp lại Tịnh ca nữa.

-Sự đã rồi còn nhắc lại làm chi ? Trăm điều ngang ngửa vì ta, mong rằng Vân muội thông cảm cho.

Giữa lúc ấy bỗng nghe có tiếng người gọi :

-Sư đệ ơi ! Sư đệ ở chỗ nào ?

Phan Tịnh vừa nghe thanh âm đã biết ngay là Tha Hương Vô Danh khách. Chàng liền lớn tiếng đáp :

- Sư huynh, tiểu đệ ở chỗ này.

Bóng người thấp thoáng. Ba người xuất hiện là Tha Hương Vô Danh khách, Truyền Băng và Ngọc Nô.

Phan Tịnh cả mừng. Ngọc Nô chạy ngay lại nắm lấy tay Tĩnh Hoa công chúa thân mật nói :

- Uyển Vân thư thư ! Thư thư đã đánh nhau với con yêu phụ đó rồi phải không ? Thư thư có bị thương tổn gì chằng ?

Nàng nhìn Phan Tịnh nói tiếp :

-May y đến vừa kịp. Con yêu phụ đó thật là khả ố.

Ngọc Nô lại nhìn Phan Tịnh nói tiếp :

-Tịnh ca ca ! Ca ca bị yêu phụ bắt đi khiến mọi người lo muốn chết ! à, Phan muội cũng đã về đến khe Lạc Hiền và hiện được Thượng Quan thúc thúc cứu chữa cho.

-Ồ ! Cảm ơn Nô muội cùng Băng thư thư đã quá lo lắng cho ta. Phan muội về đến Lạc Hiền là ta yên tâm lắm rồi !

Tha Hương Vô Danh khách cười ha hả hỏi :

-Sư đệ ! Người đã đánh bại mụ ấy rồi ư ?

-Mụ rất khôn ngoan. Tiểu đệ để mụ trốn thoát mất rồi.

Tha Hương Vô Danh khách khẽ dậm chân nói:

- Đáng tiếc thực là đáng tiếc nhưng người cũng không hổ là sư đệ ta.

Đột nhiên lão chăm chú nhìn Phan Tịnh rồi hỏi tiếp:

- Sư đệ ! Con yêu phụ đó tự cho mình là thiên hạ vô địch mới tự phong là Vô lâm Thánh mẫu. Nay mụ bị đả thương liệu mụ có chịu thôi không?

- Tiểu đệ cũng chưa biết mụ sẽ làm gì nữa đây.

Tha Hương Vô Danh khách nghiêm giọng nói :

-Ta chắc rằng thế nào mụ cũng lên kêu van với sư phụ của mụ. Sư phụ của mụ là ai đệ có biết không ?

-Huyệt Diệm tôn giả.

-Phải rồi ! Lão già ấy tà môn ghê gớm lắm, lão mà xuống núi thì lại một phen rắc rối to.

Phan Tịnh mỉm cười đáp :

- Sư huynh hà tất phải hoang mang, tiểu đệ đã học được kỳ công trong âm thư còn sợ gì lão.

Tĩnh Hoa công chúa thấy Phan Tịnh ra điều tự phụ thì lấy làm bất mãn đưa mắt nhìn chàng nói sang chuyện khác :

-Chúng ta còn việc kia mà. Sao không lên đường đi ?

Phan Tịnh đáp :

- Phải rồi ! Bây giờ chúng ta phải đi ngay. Ta e rằng Trần tôn chủ đang nóng ruột đợi mình.

Phan Tịnh liền dẫn Tha Hương Vô Danh khách, Truyền Bạng, Tĩnh Hoa công chúa và Ngọc Nô bốn người đi về phía thạch thất chỗ ở của Thần nữ tôn chủ. Khi đến chỗ tấm bia đá kia, Phan Tịnh theo cách của Tôn chủ làm cho tấm bia đá trôi cao lên. Cửa động xuất hiện rồi, Phan Tịnh liền cất tiếng gọi :

- Tôn chủ ! Chúng ta về khe Lạc Hiền đi !

Chàng gọi luôn mấy tiếng mà không thấy Trần Thường Tú đáp lại, lòng chàng cảm thấy có điều bất thường liền đi thẳng vào trong. Chàng chợt thấy Chu Minh Anh nằm thẳng cẳng trong nhà thạch thất, khắp mình đầm đìa những máu.

Chàng nhảy xổ tới khám nghiệm. Thương thế Chu Minh Anh thì toàn là loại thương thế về gươm đao không có gì đáng ngại lắm.

Chu Minh Anh nghe thấy tiếng người nói, cố gượng mở mắt ra. Vừa nhìn thấy Phan Tịnh nàng rên lên hai tiếng rồi khẽ nói bằng một giọng yếu ớt:

-Bản tôn nảy sinh biến cố. Tại hạ bị ba vị trưởng lão cùng một nhóm bạn đồ đả thương. Sư phụ đã đi kiếm bọn họ để báo thù.

Phan Tịnh chợt nhớ đến cuốn âm thư liền hỏi:

-Chu cô nương ! Cuốn âm thư bị mất rồi ư ?

Chu Minh Anh nước mắt chạy quanh khe gật đầu nói :

-Bị bọn họ cướp đi rồi. Tại hạ rất hổ thẹn với bản tôn lại rất ăn năn vì không làm tròn trách nhiệm đối với sư phụ.

Phan Tịnh đưa tay ra thăm mạch Chu Minh Anh thì thấy mạch rất chạy yếu ớt do sự mất máu nhiều mà ra. Chàng liền an ủi nàng, nói :

- Chu cô nương hãy yên tâm. Tại hạ lập tức đi tiếp ứng cho lệnh sư phụ. Cô nương hãy ở tạm đây điều dưỡng.

Chàng liền gọi Tha Hương Vô Danh khách nói :

-Sư huynh ! Các vị vào cả đây !

Mọi người liền xuống nhà thạch thất. Phan Tịnh hỏi có ai đem thuốc trị thương thì Truyền Bạng lấy trong bọc ra một cái bình ngọc móc hai viên đưa cho Chu Minh Anh uống

Phan Tịnh lại nói :

- Truyền thư thư ! Vân muội ! Nô muội ! Ba vị hãy ở lại đây chiếu cố cho Chu cô nương. Đồng thời Vân muội nhân cơ hội này điều dưỡng một chút. Ta cùng sư huynh phải đi tiếp ứng cho Trần tôn chủ.

Ngọc Nô dường như không yên tâm vội nói :

- Tịnh ca ca ! Tiểu muội cùng đi với ca ca.

- Không cần đâu !

Phan Tịnh lập tức cùng Tha Hương Vô Danh khách ra khỏi khu nhà đá. Tấm bia lại từ từ hạ xuống. Phan Tịnh xem việc Thần nữ Tôn chủ gặp biến cố rất trọng đại. Chàng hối hả dẫn Tha Hương Vô Danh khách chạy như bay đến khu mồ mả ngổn ngang. Tha Hương Vô Danh khách lúc đi đường hỏi chàng:

- Sư đệ ! Tại sao sư đệ khẩn trương như vậy ?

-Sư huynh ! Vạn nhất mà Trần Tôn chủ gặp chuyện gì bất trắc thì tiểu đệ về nói với Lý sư thúc làm sao ? Vả lại Thần nữ Tôn phát sinh biến cố phần lớn là do tiểu đệ mà ra. Không chừng có cả chúa phái Cờ máu dính líu vào trong vụ này cũng nên.

Tha Hương vô danh khách vừa chạy vừa suy nghĩ rồi nói :

-Nếu âm thư lọt vào tay chúa phái Cờ máu thì nguy to.

- Chính thế ! Vì vậy mà tiểu đệ rất quan tâm đến vụ này.

Hai người đi rất mau, không đầy một khắc đã tới chỗ mồ mả ngổn ngang. Nhìn đám mộ hoang này, Phan Tịnh không khỏi ngạc nhiên đến thộn mặt ra. Vô Danh khách hỏi :

-Sư đệ ! Sư đệ chưa đến khu này bao giờ ư ?

- Tiểu đệ đã đến đây rồi nhưng chưa tìm được cửa vào. Trước đây Trần tôn chủ chưa cho hay cách thức tiến vào.

Giữa lúc ấy vắng vắng có tiếng chân vọng lại. Phan Tịnh nóng nảy nói :

-Sư huynh ! Sư huynh có nghe thấy tiếng bọn họ đánh nhau rồi không ?

Tha Hương Vô Danh khách chau mày đáp :

-Nếu chúng ta không vào được ngay thì e rằng không kịp mất. Chỉ còn cách mong cho Trần tôn chủ thắng được phe địch.

- Theo lời Chu cô nương thì dường như bên tôn chủ ít người mà bên địch nhiều người. Ba trưởng lão đã kiềm chế được Thần nữ tôn chủ, nhưng không hiểu tại sao chúng lại phản bội môn phái ?

-Đại khái là họ tranh giành quyền lực trong nội bộ.

- Tiểu đệ không chắc như vậy. Nhưng dù sao thì Thần nữ tôn phen này cũng xảy ra biến cố đến tận cội rễ.

Đột nhiên Phan Tịnh lại lớn tiếng nói :

-Sư huynh ! Ta không thể chần chờ được nữa, đành phải đánh liều mà vào.

Nói xong chàng nhắm ngói mộ hoang, chỗ cư trú của Thần nữ tôn chủ, vận Lôi đình chưởng đánh thật mạnh vào. Những tiếng nổ như trời long đất lở vang lên làm đá chạy cát bay. Ngói mộ bị đánh tan mất một nửa.

Tha Hương Vô Danh khách cũng kêu lên :

- Đây là biện pháp duy nhất ! Sư đệ ! Chúng ta cùng hợp lực ra tay mới được.

Phan Tịnh cùng Vô Danh khách đứng sòng vai nhau đồng thời vận đến mười hai thành công lực, để phóng chưởng lực, thế mạnh dường nghiêng non dốc bễ, hỏa quang rần rần bao trùm cả ngói mộ. Tiếng nổ như sấm sét vang tai. Gạch đá cát bụi bắn tung lên cao đến mấy chục trượng rồi đổ xuống như mưa rào.

Phía trọng mộ địa lại có tiếng la rầm trời vẳng ra.

Phan Tịnh hô to :

-Sư huynh ! Chúng ta chỉ gia sức đánh một chưởng nữa là khai thông được.

Hai người lại vận hết nội lực. Phan Tịnh phóng chưởng Lôi ấn vô tình ra. Từ trong mộ bốc lên một luồng khói đen, tiếng nổ âm âm quả nhiên huyết mộ đã được khai thông. Phan Tịnh la lên :

-Đi thôi!

Chàng liền theo cửa mộ phóng người xông vào trước. Ngờ đâu vừa chui đầu xuống đã thấy ánh hồng quang lấp lánh. Chưởng phong Huyết Diệm chưởng do chỗ hở xông ra ào ạt.

Phan Tịnh thét lớn :

-Chúa phái Cờ máu cũng ở trong này !

Chàng vận chưởng lực chống đỡ. Hai luồng chưởng lực chạm nhau khiến toàn thân chàng run bắn lên, chàng kinh hãi nói :

-Sư huynh ! Mụ này công lực thật phi thường.

Tha Hương vô danh khách hỏi :

-Thế thì không khéo Thần nữ Tôn chủ bị nguy mất.

Phan Tịnh vội hô to :

-Sư huynh ! Xin theo tiểu đệ xông vào.

Có thanh âm đàn bà từ trong vọng ra :

-Xông vào ư ? Đâu có chuyện dễ thế được ?

-Người là ai ?

-Người thử đoán coi.

Phan Tịnh không đoán ra thanh âm của ai nói, liền quát lên :

-Bất luận người là ai mà dám ngăn trở ta, cũng không nể. Tiếp chưởng của ta đây.

Nói xong chàng phóng Lôi đình chưởng ra. Người chàng do chỗ khuyết nhảy bừa vào.

Ánh hồng quang lấp loáng. Chưởng lực của Phan Tịnh đã đụng chạm chưởng lực của người đàn bà kia.

Phan Tịnh hất tay một cái. Võ công trong âm thư đã hóa giải độc chưởng của đối phương. Huyết Diệm chưởng lực tiêu tan như đá chìm đáy biển.

Phan Tịnh lại hô to :

-Sư huynh ! xông vào đi.

Rồi chàng khoa chân bước vào trước. Mắt chàng bỗng sáng lòà. Trong đường hầm một cô gái đang đứng ngẩn mặt ra. Phan Tịnh nhìn kỹ lại thì chính là cô gái mà chúa pháis Cờ máu kêu đi hộ vệ cho mục luyện công khi chàng còn bị giam trong cũi sắt. Cô này tên là Phương Lan.

Hai người đứng đối diện nhau trong con đường hầm rộng không đầy ba thước, cả ai người ở vào thế cưỡi hổ, tiến thoái lưỡng nan. Phan Tịnh háng giọng nói:

-Té ra là người ! Bữa nay đã gặp ta người đừng hòng thoát chết !

Thiếu nữ cười lạt đáp :

-Người chỉ chân chờ một khắc là không cứu nổi Thần nữ tôn chủ nữa đâu.

Phan Tịnh nghe nói tưởng như sét đánh ngang tai. Chàng hét to lên :

-Tránh ra !

Tay trái lại phất âm thư kỳ công đánh tới.

Phương Lan không chờ chàng phóng Lôi đình chưởng ra, ả đã lộn tung ngược người đi.

Phan Tịnh tức giận quát lên :

-Chạy đi đâu ?

Nhưng chàng vừa dứt lời, bên mình một bóng người lướt qua, thì ra Phương Lan đã lộn trở lại.

Phan Tịnh liếc mắt nhìn thấy Tha Hương Vô Danh khách tay cầm chiếc cần câu. Dây câu vung ra, lưỡi câu sắt đã móc Phương Lan kéo lại.

Phan Tịnh vội phóng chưởng ra thét :

- Cho người xuống chầu Diêm Vương !

Sầm một tiếng ! Khói đen bốc lên Phương Lan đã bị chưởng lực của Phan Tịnh đốt cháy đen cả thân thể

Hai người tung mình xông vào đến nhà đại sảnh. Chàng như con sư tử trước đàn cừ non, chàng xông xáo khắp nơi xem như chỗ không người. Chàng nhảy xổ đến chỗ đông người, Thần nữ tôn chủ đang bị bảy tám người đàn bà bao vây vào giữa. Trong đám này ngoài Thần nữ Tôn chủ và ba trưởng lão ra, thì toàn là những nghĩa nữ của chúa phái Cờ máu.

Thần nữ Tôn chủ Trần Thường Tú thấy chúa phái Cờ máu cùng bọn nghĩa nữ biết dùng Huyết Diệm chưởng đối phó với mình không ăn thua gì nên họ dùng kiếm để tấn công. Cũng may mà đối phương không sở trường kiếm thuật mấy nên Tôn chủ mới chống cự được lâu như vậy.

Nhưng bà đã mệt nhoài, mà vẫn phải nghiêng răng cố chống chọi. Chỉ trong khoảnh khắc nữa Tôn chủ tất phải mất mạng về tay đối phương.

Phan Tịnh chưa đến nơi đã lớn tiếng quát :

- Dừng tay !

Trong nhà đại sảnh như bị sét đánh. Chưởng lực của Phan Tịnh làm cho cát bụi đá vụn bay tứ tung.

Thần nữ tôn chủ đã đến lúc kiệt lực, bị Phan Tịnh quát to bà ngã ngửa về phía sau. Bọn đàn bà đang tập kích Tôn chủ cũng giật mình. Chúng còn đang kinh ngạc thì Phan Tịnh đã nhảy vào giữa vòng vây. Chàng đảo mắt nhìn quanh một lượt. Đầu tiên chàng nhìn thấy ba mục trưởng lão Thần nữ tôn chủ đều lộ vẻ kinh hãi. Chàng cười lạt hỏi :

-Té ra bọn ăn mày các người đi cấu kết với con yêu phụ chúa phái Cờ máu ?

Chàng nhìn ra thấy Vô Danh khách đã vào đến nơi liền gọi to :

- Sư huynh mau lại bảo vệ cho Tôn chủ !

Tha Hương Vô Danh khách cầm cần câu vung ra không một tiếng động móc lấy một mục Trường lão Thần nữ tôn. Tay lão rung lên một cái lập tức quật mục trường lão ra xa hai trượng. Rồi lão mới nhảy đến trước mặt Phan Tịnh nói :

- Sư đệ ! Người cứ động thủ đi, Tôn chủ để phần ta phụ trách.

Phan Tịnh thấy có Vô Danh khách hộ vệ Thần nữ tôn chủ rồi, mắt chàng chiếu ra những tia sáng rực nhìn hai mục trường lão kia. Nhưng giữa lúc ấy bọn nghĩa nữ chúa phái Cờ máu hú lên một tiếng rồi nhìn phía cửa động chạy ra.

Phan Tịnh nghĩ ngay đến cuốn âm thư có thể đã bị lọt vào tay bọn chúng, chàng hét lên một tiếng rồi tung mình ra cản đường. _

Bọn nghĩa nữ chúa phái Cờ máu cũng hét lên :

-Người không ngăn nổi bọn ta đâu ! -

-Các người hãy thử coi !

Bọn nghĩa nữ chúa phái Cờ máu đồng phóng Huyết Diệm chưởng ra, Phan Tịnh cười rộ một tiếng khoa chân bước lại phất tay áo một cái. Một luồng chưởng phong âm nhu hóa giải luôn ngay những Huyết diệm chưởng lực. Tay phải chàng đánh ra một chưởng Lôi hỏa, lửa cháy rần rần.

Bọn đàn bà cả kinh thất sắc la lên :

-Gã biết võ công trong âm thư rồi.

Những tiếng sấm nổ rền rĩ bọn phụ nữ kinh hãi tung mình lùi lại.

Phan Tịnh cười rộ nói ;

- Bọn người muốn trốn cũng không thoát đâu. Cuốn âm thư để đâu mau đem trả lại đây ?

Đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo vọng lại nói :

- Phan Tịnh tiểu tử ! Âm thư ở trong tay ta. Mi lại đây mà lấy !

Tiếp theo lại nghe tiếng châu ngọc vang lên. Phan Tịnh kinh hãi nghĩ thầm :

-Chúa phái Cờ máu cũng ở đây thì tính mạng Thần nữ tôn chủ khó lòng bảo toàn được.

Nhưng rồi chàng lại nghĩ :

-Đây chính là cơ hội tốt để trừ khử mục một thể.

Chàng quát lên một tiếng rồi nhảy xổ lại.

Chúa phái Cờ máu vẫn đứng yên ra lệnh cho thuộc hạ :

-Các người theo cửa sau mà chạy đi.

Bọn nghĩa nữ vội rẽ vào trong một con đường hầm mé bên.

Lúc này Phan Tịnh đã nhảy tới nơi. Chàng chưa đứng vững thì đột nhiên trước mắt thấy ánh hàn quang lấp lóa. Chúa phái Cờ máu đã bỏ chưởng dùng kiếm để tấn công, kiếm thuật mục rất tinh diệu.

Loáng cái kiếm quang đã phóng tới.

